

Közösségi alkalmaink a héten

Hétfő:	19:00 Fiatal házasok
Kedd:	15:00 Szent László fiúkör
	19:00 Igekör
Szerda:	19:45 Jegyeskurzus
Péntek:	18:00 Gimnazista-egyetemista ifjúsági csoport

Hirdetések

1. Nyomatékosan kérünk mindenkit, hogy **a szentmiséken a megfelelő óvintézkedéseket tartsák be** (védőtávolság, maszk viselése, higiénias előírások). **A vasárnap fél 10-es misére járókat** pedig arra kérjük, hogy a mise „tehermentesítése végett”, a járványveszély ideje alatt lehetőség szerint a többi vasárnapi mise egyikét látogassák.
2. Mivel a szentmiséken egyelőre nincs **gyóntatás**, mindazok, akik gyónni szeretnének, egyeztessenek időpontot az atyákkal telefonon, emailen vagy a szentmiséket követően.
3. Június 8-án, hétfőn *Boldog Sándor István* vértanúra, 11-én, csütörtökön *Szent Barnabás* apostolra emlékezünk.
4. **Jövő vasárnap** Krisztus Szent Teste és Vére, azaz **Úrnapja** lesz. Tekintettel a jelenlegi járványhelyzetre, a hagyományos körmenet elmarad.

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI KATOLIKUSOK HETI ÉRTESÍTŐJE

2020. június 7. XIII. évf. 57. szám

CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. +36-53-311-144

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

2020. június 7. *Add, hogy a Szentháromság dicsőségét megismerjük, és a fölséges hatalmú egy Istent imádjuk! (Részlet a z ünnepi mise könyörgéséből)*

Isten imádása létünk tengelye! De milyen borzasztóan nehéz egy olyan Istent imádni, akiről azt feltételezzük, hogy mindig haragszik ránk, állandóan elégedetlen velünk! A mai ünnep szükségszerűen szembesít minket azzal a kérdéssel, hogy milyen Istent imádunk, azaz, hogy milyen elképzelésünk van a fejünkben Istenről. A talentumokról szóló példabeszédben az a szolga, aki urától egy talentumot kapott, ahelyett hogy kamatoztatta volna, elásta azt a földbe. Miért cselekedett így? Félelmében tette, mert kemény embernek tartotta urát, aki arat, ahol nem vetett, és gyűjt, ahol nem szórt. (vö. Mt 25, 24-25) Nehéz egy olyan urat szolgálni, akitől félünk. Isten azonban nem ilyen. Ő nem elvesz, hanem ad: „*úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda.*” (Jn 3,16) Ő nem kegyetlen Isten, hanem jóságos: „*az Úr irgalmas és könyörülő Isten, hosszan tűrő, gazdag kegyelemben és hűségben.*” (Kiv 34,6) Ő nem magányos Isten, hanem boldog szeretetközösség: Atya, Fiú és Szentlélek. Gondoljuk át, milyen elképzelés él bennünk Istenről! Nagyon fontos téma, mert mindenre kihat! Istenképünk nem csak Istenről szól, hanem a saját magunkról alkotott

képet is meghatározza: csak akkor látjuk jól magunkat, amikor Istent is helyesen látjuk. Az istenképünk alapvetően befolyásolja cselekedeteinket is: ugyanis akkor tudunk érte igazán tenni, amikor helyesen vélekedünk róla.

Trianon 100 – Jelenits István: Nézzünk a sebeinkre, de ne a fájdmunkra emlékezzünk

(...) Ez a kettősség véleményem szerint a török időkre, arra a bizonyos százötven évre nyúlik vissza, amikor széttöredezett, részekre oszlott a nemzetünk. A magyar kultúra Erdélyben, egy több nyelvű vidéken élt tovább, míg Felvidéken, a Magyar Királyság megmaradt területén kisebbségben volt, ráadásul Habsburg-elnyomás alatt, az ország középső részén pedig török uralom alatt. Egyfelől mindannyiunkban ott él ez a nemzeti múlt, azaz az összetartozásra való törekvés, a magyar nemzeti kultúra megélése, aminek a nyugodt, békés kibontakozása nem adatott meg. Másfelől vagy mi nyomtunk el valakit, vagy bennünket nyomott el valaki. És ezekben a nehéz helyzetekben úgy törekedtünk a szabadságunkra, hogy a mások szabadságával nem törődünk.

– Ez kísérte el nemzetünket a XX. századba?

– Igen. További tragédiánk, és ez különösen szomorú, hogy a trianoni döntés után az igazságszolgáltatást egy olyan nagyhatalomtól vártuk – Hitlernek udvaroltunk –, amely méltatlannak bizonyult arra, hogy jövőt mutasson az emberiségnek. Ugyanakkor elszalasztottunk egy esélyt is: a visszatért területeken nem a közös együttélés, egymás jobb megismerése volt a cél, ezért nem jutottunk közelebb egymáshoz. És ez a szemlélet később, a szovjet érdekszférába kerülés után sem változott a nemzetek között, hiszen azt néztük, mikor tehetünk keresztbe egymásnak, mikor jelenthetjük fel egymást a központban. (...)

– Hogyan hat ez napjainkban?

– Az, hogy nem beszélünk egymással, hogy valaki mindig legyőzni akarja a másikat, nem keressük a párbeszédet és nem ismerjük meg egymást, oda vezet, hogy nem gyógyulnak a történelmi sebeink. Ma már fel sem merül,

hogy a határ mentén élő magyar gyerek szlovákul tanuljon, vagy fordítva. Egyik fél sem törekszik arra, hogy megtanulja a másik nyelvét, megismerje a kultúráját. (...)

– Mi lehet a kiút ebből a helyzetből?

– Fontos, hogy nem bűnöst, hanem magyarázatot kell keresnünk. Mert a magyarázat mindig tanulság. Csak ennek megvan az a nehézsége, hogy figyelmesnek kell lennünk. Az egyik tanulság, hogy nem szabad minden áron a másik hátrányára lenni. A másik tanulság, hogy jó volna, ha mi, a Kárpát-medencében élő nemzetek szót tudnánk érteni egymással. Hogy ne féljünk a másiktól és egymástól. Hogy végeredményben ne legyőzni akarjunk a másikat, és visszaszerezni, amit elvesztettünk, amit elvettek tőlünk, hanem visszatérni az együttélés ősi emlékeihez. (...)

– Milyen lépéseket kell megtennünk azért, hogy gyógyuljanak Trianon sebei?

– Az első, hogy ismerjük meg jól a saját kultúránkat, a történelmüket. Nézzünk a sebeinkre, de ne a fájdmunkra emlékezzünk. Enélkül nem szabad továbblépnünk. A második, hogy ismerjük meg egymást, a másik kultúráját, és növekedjen közöttünk a bizalom. Fontos, hogy ez ne csak az írástudók szintjén, hanem a sokszor felszínes közvélekedés szintjén is megvalósuljon. Így gyógyulhatnak a múlt sebei, és túlhaladhatunk a sablonos gesztusokon. (...) Figyelni kellene arra, hogy a tankönyveink ne a sértődöttség, a fájdalom vagy a gyűlöletet magvait ültessék el a fiataljainkban, hanem a megértés útján vezessék őket. Ha ez nem hódítja meg a szíveket, akkor egy helyben toporgunk. Csak így tudjuk elérni, hogy ne csússzunk bele a revizionizmusba, hogy ne legyőzni akarjunk a másik felet, hanem visszatérni egymáshoz. Azaz ne elvenni akarjunk másoktól, hanem elhinni, hogy ők is Isten teremtményei, emberek. Ha keresztények volnánk, ha szívből megtérnénk, az segítene a leginkább. És örömmel látom, hogy a hivatalos egyházi szinteken keressük azt, ami összetartozásunk tudatát, felelősségét megerősíti bennünk. *(Részletek az Új Ember 2020. május 31-i számában megjelent interjúból)*